

ת"פ 46440/06/12 - מדינת ישראל נגד שהנאז אבו גבה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 46440-06-12 מדינת ישראל נ' אבו גבה
בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) המאשימה
נגד
שהנאז אבו גבה
ע"י ב"כ עו"ד יעקב קמר הנאשמת

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום. ואלה נימוקי:

הנאשמת היא מורה במקצועה ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימשה כמורה למתמטיקה בחטיבת הביניים "אבן רושד" בצור באכר שבירושלים. על פי עובדות כתב האישום שהוגש נגדה, ביום 3.5.11, במהלך שיעור בכיתה בבית הספר, היכתה הנאשמת את המתלון, א', יליד 1998, באמצעות צינור מגומי שאורכו 20 ס"מ. כתוצאה מהמכות נגרמו למתלוננת המטומה ונפיחות על ידו. בנוסף, בשל חשש לשבר במרפק כתוצאה מהמכה, טופל הנאשם בגבס, אולם בדיעבד התברר שלא נרגם לו שבר במרפק. לנאשמת מיוחסת עבירה של תקיפת קטין לפי סעיף 368ב(א) סיפר לחוק העונשין התשל"ז-1977.

בתשובה לכתב האישום הנאשמת כפרה במיוחס לה והכחישה את הנטען בכתב האישום. בנוסף טענה הנאשמת כי המתלון הוא ילד מניפולטיבי המעליל עליה עלילה. ב"כ הנאשמת אף העלה טענות שונות בנוגע למחדלים בחקירת התיק.

החלטתי לזכות את הנאשמת לאחר שמצאתי כי לא ניתן לבסס ממצאים כלשהם, ודאי שלא ברמה הנדרשת במשפט פלילי, על ראיות התביעה. עדותו של עד התביעה העיקרי, המתלון, היתה רצופה בסתירות וחילופי גירסאות, שנגעו לנקודות מהותיות ביותר היורדות לשרשו של עניין. בנוסף נמצאו סתירות גם בין דבריהם של העדים השונים. אפרט להלן את מסקנותי.

עדות המתלון

המתלון תיאר את האירוע בחקירתו על ידי חוקר הילדים טופס העדות בכתב סומן ת/20. התיאור מופיע בעמ' 2 לחקירה כדלקמן: "ישבתי בכיתה וילד שלפני דיבר איתי ושאל אותי על הצופים ששנינו משתתפים. ואז המורה הגיעה אלי

עמוד 1

- ונתנה מכה על הזרוע. קמתי ממקומי ואמרתי לה "אל תרביצי" ובדיוק הספר נפל על הרצפה. התכופתי להרים אותו ואז היא עם הצינור גומי שהיה בידה נתנה לי מכה על המרפק - התחלתי לבכות..."

תיאור דומה ומפורט מעט יותר מופיע גם בתמליל המלא של העדות בפני חוקר הנוער, ת/21א' בעמ' 6, 7.

המתלונן תיאר, איפוא, תקיפה כפולה. תחילה מכה ישירה של המורה על זרועו, ולאחר מכן זריקה של צינור הגומי.

בפתח עדותו הראשית בבית המשפט תיאר הנאשם את שארע במילים אלה: "היכתה אותי. המורה הביאה את הצינור והיכתה אותי" (עמ' 19 שורה 8). ובהמשך: "ישבתי עם התלמיד שלידי, דיברנו קצת, ובמשך השיעור ואז היא היכתה אותי.... המורה החזיקה את הצינור והיכתה אותי" (עמ' 20 שורות 7, 8, 32). המתלונן תיאר, איפוא, בעדותו מכה יחידה, ללא שריקה של הצינור.

בחקירתו הנגדית תיאר הנאשם כי הספר שלו נפל על הרצפה. "הספר נפל. כשרציתי להרים מהרצפה, היא הכפה אותי... כשהרמתי את הספר, הסתובבתי והיא הכתה אותי" (עמ' 52 שורות 29, 32). לאחר מכן תיאר המתלונן כי המורה היתה במרחק של שלושה שולחנות ממנו, היא בדקה את המחברות, הוא דיבר עם התלמיד שלפניו, הספר נפל "והיא זרקה עלי את ה... זרקה עלי את הצינור" (עמ' 53 שורות 25-21). על פי התיאור המופיע כאן, המורה היתה במרחק מן המתלונן, והיא לא היכתה אותו אלא השליכה את הצינור ממרחק. המתלונן התבקש להדגים את האירוע, ומיד לאחר מכן תיאר: "כשנפלתי עליתי, אז היא הכתה אותי" (עמ' 54 שורה 21).

ב"כ הנאשמת שאל את המתלונן כיצד יתכן שהנאשמת זרקה את הצינור מלפניו, אך הפגיעה היתה בחלק האחורי של המרפק. העד לא השיב על כך, וכשנשאל היכן בדיוק נפגע הצביע על עצם המרפק (עמ' 57 שורה 15). מאוחר יותר הצביע על מקום הפגיעה בחלק החיצוני של המרפק (עמ' 73 שורות 12, 13). המתלונן תיאר כי קיבל מכה ישירה במרפק האחורי, נגרם לו סימן על המרפק האחורי ונפיחות נגרמה גם במרפק האחורי וגם בחלק החיצוני של המרפק (עמ' 74 שורות 19-17).

המתלונן נשאל מדוע תיאר בפני חוקר הנוגע שהמורה הכתה אותו, ואף הצביע על המקום בו הוכה, בעוד בבית המשפט העיד על זריקת הצינור. הוא לא מסר הסבר לכך (עמ' 79).

המתלונן אישר בעדותו שקיבל מכה אחת בלבד מהצינור שנזרק עליו (עמ' 76 שורות 12-8). אולם בעדותו בפני חוקר הילדים תיאר שתי מכות, תחילה מכה בצינור ביד שמאל ולאחר מכן זריקת הצינור על יד ימין שלו. הדיסק המתעד את החקירה הוצג למתלונן במהלך עדותו, וכשנשאל על הפערים בגירסתו השיב כי שכח (עמ' 80 שורה 2 - עמ' 82 שורה 31). בהמשך החקירה בבית המשפט אישר המתלונן כי הנאשמת זרקה עליו את הצינור ולא היתה מכה נוספת (עמ' 84 שורות 13, 14). הוא נשאל על אמיתות הגירסה שמסר לחוקר הילדים, והשיב כי כאשר דיבר עם החוקר, הכל היה נכון (עמ' 85 שורה 4). המתלונן עומת עם הסתירה בין גירסאותיו ונשאל אם הוכה על ידי המורה כשהיא סמוכה אליו, או שהמורה זרקה את הצינור מרחוק. הוא השיב ששכח (עמ' 85, 87).

הנאשם נשאל בעדותו בבית המשפט אם המתלוננת הכתה אותו בהזדמנויות נוספות והשיב בחיוב (עמ' 88). בעדות בפני חוקר הנוער ת/20 עמ' 2 השיב כי זו הפעם הראשונה שהמורה מרביצה לו.

בתמליל החקירה ע"י חוקר הילדים, ת/21א' בעמ' 10, 11 סיפר המתלונן כי הלך לקופת חולים עם המורה ניזאר. הוא סיפר כי הרופא אמר שאין לו שבר, ו"המורה כדי להפחיד את המורה כלומר לראות לה שהיא עשתה לי משהו הוא חבש

לי אותה" (עמ' 11 שורות 3, 4). החוקר לא הרחיב את הדיבור בנושא. בעדותו בבית המשפט המתלון נחקר בעניין זה והשיב שאינו זוכר (עמ' 97).

עדות הקטין מ'

הקטין מ' הוא חברו לכיתה של המתלון. מאחר שמדובר בקטין אמנע מציון שמו המלא כאן. מ' ישב על יד המתלון בכיתה והיה עד לאירוע נשוא כתב האישום.

גם מ' נחקר על ידי חוקר נוער. טופס העדות הוגש וסומן ת/22. התיאור מופיע מפי העד בעמ' 2: "... ואז היא הרביצה לו על הגב ונתנה לו מכה על היד עם הצינור גומי. ואחרי זה הוא הלך לחובש..." בהמשך העדות הזכיר העד אירוע נוסף שבו הכתה הנאשמת תלמיד אחר באמצעות צינור גומי על רגליו.

מדובר, איפוא, בגירסה חדשה שלא נשמעה על ידי המתלון, הכוללת מכה על הגב ולאחריה מכה על היד באמצעות צינור גומי. אולם בתמליל המלא של החקירה בפני חוקר הילדים, ת/5א, מופיע תיאור תמוה במיוחד. בעמ' 6 שורה 23 ואילך תיאר העד: "היה מדבר עם מישהו מולו... בגלל שדיבר באה המורה הרביצה לו... ואז באה זרקה עליו הצינור בזריקה חמה... ואז קרה, ביד שלו ניקה..."

בעדותו של מ' בבית המשפט מופיע תיאור שונה לגמרי: "והיא היתה כותבת על הלוח, הסתובבה, שמה לב אליו, זרקה את הצינור, יצא וחזר..." (עמ' 120 שורות 1, 2). הוא חזר על תיאור הזריקה גם בהמשך העדות (עמ' 122 שורות 18, 19; עמ' 152 שורות 24, 25). בהמשך החקירה עומת העד עם דבריו בחקירת הילדים על כך שהנאשמת הכתה את המתלון על הגב. הוא השיב כי הדבר לא קרה, ומה שקרה שהמורה זרקה את הצינור, כשהמתלון היה יושב במקומו (עמ' 131 שורה 13 ואילך). בחקירתו הנגדית הכחיש העד כי אמר לחוקר הילדים שהנאשמת הרביצה למתלון על גבו (עמ' 157 שורות 2, 3), ואף הודה במפורש כי שיקר לחוקר הילדים (עמ' 158 שורות 19-21).

מ' נשאל לאיזו מטרה משמש הצינור את המורה, והשיב כי היא מכה בו את הילדים (עמ' 134 שורה 21).

מכל האמור עולה כי הן המתלון והן חברו מסרו שלל גירסאות באשר לאירוע נשוא כתב האישום. הסתירות בין הגירסאות השונות אינן נוגעות לנושאים שוליים כי אם ללב ליבו של האירוע - הכאת המתלון על ידי הנאשמת. אין מדובר באירוע שגרתי, דבר יום ביומו, אלא באירוע חריג הנכרת בזיכרון, אשר גם הילדים הבינו את חשיבותו. לפיכך אין זה סביר ששני העדים שכחו את האירוע כבר בעת שנחקרו על ידי חוקר הילדים. אין מדובר בתהליך השכיח שבו עד אינו זוכר את פרטי האירוע, מרענן את זכרונו ונזכר בהם. העדים שהעידו בפני בתיק זה, שהם עדי הראיה היחידים לאירוע עצמו, ובמיוחד המתלון, שינו את גירסאותיהם שוב ושוב. הם אלא אימצו את גירסתם בפני חוקר הילדים והעד מ' אף שלל במפורש את אמיתות הגירסה וטען כי שיקר.

בנסיבות אלו לא ניתן לבסס ממצאים עובדיתיים כלשהם על עדויות שני הקטינים. הקטינים הם עדי התביעה העיקריים, הם שנכחו בכיתה בזמן האירוע, וכאשר לא ניתן להסתמך על עדויותיהם, הרי שאין די בעדויות יתר העדים כדי לבסס את עובדות כתב האישום.

עדות דבאש ניזר

מר דבאש ניזאר עובד בבית הספר כסייע טיפולי מטעם עיריית ירושלים, והוא אף מתנדב במד"א והיה מנהל של קופת

חולים מאוחדת. ניזאר העיד כי ביום האירוע יצא מכיתה וראה את המתלון אוזז בידו ובוכה. הוא שאל את המתלון מה קרה ונענה שהמורה נתנה לו מכה ביד. ניזאר לקח את המתלון לחדר המורים, שם לו מים קרים וחבש לו את היד. הוא רצה להחזיר את המתלון לכיתה ולדבריו הנאשמת אמרה שהיא מעדיפה שישאר בחוץ ולא צריך אותו בכיתה כיון שהוא "שיגע אותי" (עמ' 257 שורה 6). לדבריו העד הוא שאל את הנאשמת אם היא נתנה מכה למתלון, והיא אישרה שנתנה לו מכה (שם, שורות 6, 7). בהמשך העדות הוסיף כי שאל את הנאשמת איך הכתה את המתלון בידו, והיא השיבה כי זרקת עלי וצינור מים מרחוק (עמ' 260 שורות 1, 2).

העד לקח את המתלון לקופת חולים באישור סגן מנהל בית הספר, הרופא אמר שאין לו שבר, העד החזיר את המתלון לבית הספר, וכשראה מאוחר יותר שהוא תופס את ידו, חבש לו את היד בתחבושת אלסטית ומתלה. בשלב זה הגיעה אמו של המתלון וביקשה לראות את בנה. העד ביקש להרגיע את האם, אמר לה שלא קרה דבר, פתח את התחבושת וראה שהיד נפוחה. לדבריו גם הוא נבהל כשראה את היד נפוחה, לא כפי שהיתה קודם לכן (עמ' 257). בחקירתו הנגדית טען העד כי הרופא בקופת חולים הוא שאמר לו לחבש את ידו של המתלון (עמ' 282 שורה 32, עמ' 283), אולם עדות זו עומדת בסתירה לעדותו של הרופא עצמו. העד חזר ועמד על דעתו לפיה פעל על פי הנחיית הרופא, גם כשעומת בחקירה הנגדית עם גירסתו של הרופא שסתרה את דבריו (עמ' 283 שורות 20-9). הוא לא ידע להסביר את העובדה שהיד התנפחה מאד בזמן קצר של כרבע שעה א ועשר דקות עד הגעת אמו של המתלון (עמ' 284 שורות 2-4), ולאחר מכן תלה זאת בשבר ישן שהיה למתלון בעבר, על פי דבריו (עמ' 285). כאשר נשאל אם עשה את הדבר במטרה להפחיד את הנאשמת, שתחשוב שגרמה נזק חמור למתלון, השיב העד כי "לא היה ולא נברה דבר כזה" (עמ' 289 שורה 14).

ב"כ הנאשמת טען כי עד זה היה מסוכסך עם הנאשמת, ועל רקע זה חבר למתלון וייחס לנאשמת את האירוע. הוא חקר את העד בנוגע לנסיבות המפגש הראשוני בינו לבין המתלון. העד העיד כי יצא מהכיתה לשירותים באמצע השיעור, ואז פגש במתלון שהיה בדרכו אליו לכיתה (עמ' 277, 278), כך שמדבריו עולה כי המתלון חיפש אותו על מנת לדווח לו על האירוע. הדבר מצביע על קשר מסוים בין המתלון לבין העד, כאשר המתלון רואה דוקא בעד זה כתובת להשמעת תלונותיו, ואינו פונה למחנך או מחנכת הכיתה, למנהל בית הספר וכדומה אלא דוקא אל ניזאר.

כאמור, ב"כ הנאשמת ביקש לייחס לעד זה מעורבות ממשית באירוע, בכך שעל רקע קשר משפחתי בינו לבין אחד התלמידים בכיתה, אשר לא היה אהוד על הנאשמת, חבר למתלון ויחד הם העצימו את האירוע. הוא אף טען כי העד חבש את ידו של המתלון בכוונה ובניגוד להוראות הרופא, על מנת לפגוע במתלוננת. נושא החבישה המכוונת נזכר במילים ספורות בעדותו של המתלון בפני חוקר הילדים. החקירה המשיכה ברצף האירועים, ולמרבה הצער הנושא לא בורר עד תום. מדובר באשמה מרחיקת לכת, ואינני סבורה שניתן לקבוע על סמך אמירה זו כי העד פעל באופן מכוון במטרה לפגוע במתלוננת, ולצורך כך אף נתן טיפול רפואי שגוי למתלון.

עם זאת, עובדה היא שמיד לאחר אירוע הפגיעה בו המתלון בחר לפנות דוקא לעד זה, העד הוא שלקח אותו לקופת החולים ונמצא איתו שם, עוד לפני שהוריו הוזעקו והגיעו למקום, ולאחר מכן חבש את ידו של המתלון. כך שנראה שקיים קשר קרוב במיוחד בין המתלון לבין העד ניזאר.

זאת ועוד: לטענת ניזאר המתלוננת הודתה בפניו בכך שהיכתה את המתלון וזרקת עליו צינור. זוהי הודאה יחידה המיוחסת לנאשמת. היא לא הודתה בחקירתה משטרה או בפני גורם אחר כלשהו בבית הספר.

לאור היחסים מיוחדים בין המתלון לבין העד ניזאר, אני סבורה שיש לבחון בזירות את הטענה בדבר הודאת הנאשמת

בפניו, ואינני מייחסת משקל של ממש לטענה בדבר הודאה כזאת.

עדות מוחמד עטון

מר מוחמד עטון שימש במועדים הרלוונטיים כסגן מנהל בית ספר. ביום האירוע מנהל בית הספר לא נכח במקום, כך שסגן המנהל תפקד לצורך העניין כמנהל.

העד תיאר כי ניזאר דבאש אמר לו שידו של אחד הילדים כואבת, והוא הניח שהילד נפל בשיעור ספורט. לדבריו ניזאר לקח את הילד לרופא על פי הנוהל המקובל במקרים כאלה בבית הספר. לאחר שחזרו, ניזאר סיפר לו שעל פי דבריו של הילד המורה הכתה אותו, אז התקשר העד אל הנאשמת וזו אמרה כי לא הכתה את הילד (עמוד 175).

עדות נגויה מוחמד

נגויה מוחמד הינה אמו של המתלון. האם העידה כי נאמר לה שראו את בנה בקופת חולים, והיא חיפשה אותו בקופת החולים ולאחר מכן בבית הספר. כשראתה את הנפיחות בידו של בנה החליטה לקחת אותו לבית החולים שערי צדק. לדברי העדה הרופא בדק ומצא שלמתלון נגרם שבר ביד ולכן שם גבס (עמ' 199 שורות 1, 2).

האם הוסיפה ותיארה כי לאחר מכן הלכה למרכז עוז (ככל הנראה תחנת עוז) וסיפרה לחוקר שהמורה בבית הספר הכתה את המתלון, היא נתנה לו מכה על היד כי דיבר עם חבר שלו. קודם הכתה אותו ביד שמאל, ולאחר שהמתלון הרים את ידו הימנית כדי להתגונן הכתה אותו גם על יד ימין. היא הוסיפה כי שמעה מבנה שלמורה יש תמיד צינור חשמל או גומי שהיא מכניסה בתוכו דברים כדי שיהיה חזק, וכך נגרם השבר בידו 0עמ' 199 שורות 13-4).

אמנם מדובר בעדות שמיעה והדברים אינם קבילים כשלעצמם, אולם גם כאן נשמעה גירסה חדשה, שלפיה הכתב הנאשמת את המתלון בכל אחת מידי באמצעות צינור שבתוכו חומר נוסף. האם לא הזכירה בעדותה זריקה של הצינור לעבר המתלון, כך ניתן להניח שלא שמעה גירסה כזאת מפיו.

גירסתה של האם לא היתה אחידה. היא נשאלה מספר פעמים לעניין פגישה שהתקיימה בין המוכתרים, השיבה תחילה שלא הייתה פגישה כזו ולאחר מכן היא אישרה את הפגישה (עמוד 230, שורות 22-30). האם העידה שלא היה לבנה שבר בעבר, בניגוד לעדות הבן עצמו (עמוד 233, שורות 11-14).

עדות ד"ר אבו רקייק נעים

ד"ר נעים אבו רקייק הוא רופא כללי שעבד בקופת חולים ובדק את המתלון לאחר האירוע. העד העיד כי סיבת הפנייה של המתלון היתה חבלה במרפק ימין מצינור (עמוד 244 שורות 26-27). לדברי ד"ר נעים כי הייתה רגישות במקום, אולם בצילום לא נראה שבר ביד. הוא נתן למתלון משככי כאבים והפנה אותו לחזור לטיפול אם יהיה צורך בכך.

ד"ר נעים ציין מנסיונו כי במצב של חבלה במרפק, חבישה אלסטית אינה מומלצת ואף עלוללה לגרום נזק ונפיחות (עמוד 249 שורות 20-31, עמוד 252 שורות 12-29).

העד מבהיר, כי אם נראים סימנים פיזיים במקום הפגיעה הוא נוהג לציין זאת, ואם לא צוין כנראה שלא היו סימנים (עמוד 253 שורות 1-15).

עדות ד"ר אהוד לבל

ד"ר אהוד לבל מבית החולים שערי צדק בדק את המתלון ביום 11/05/11 והוא החתום על סיכום הביקור בבית החולים - ת/1. על פי התיעוד שערך הייתה למתלון נפיחות במרפק. כי בשל החשד לשבר שעלה במיון הוא חזר על הצילום ונמצא כי אין למתלון שבר (עמ' 8-9 לפרוטוקול). ד"ר לבל חבש למתלון את היד בחבישה אלסטית. סיכומי ביקור מיום 11/05/2011 ומיום 18/05/2011 שנערך על ידי ד"ר לבל הוצגו וסומנו כת/1 ו-ת/2 בהתאמה. על פי מסמכים אלו הנאשם התלון כי הוכה בבית הספר על ידי צינור ונחבל בגבו, באמה ובמרפק של ידו הימנית. כמו כן, לא נמצא שבר וההמלצה הרפואית הינה לחבישה אלסטית.

ד"ר לבל העיד כי למתלון ניתן סד גבס לא היקפי, שנועד רק לקבע את היד (עמוד 13, שורות 21-32) וכי הגבס היה אמצעי ליתר ביטחון (עמוד 15, שורה 2). כן מצוין ד"ר לבל, כי במקרה זה לא ניתן לזהות את הגורם לפגיעה (עמוד 15, שורות 3-8).

עדות ד"ר משה גרוס

ד"ר משה גרוס, רופא בבית חולים שערי צדק, בדק את המתלון ביום האירוע. הוא תיאר כי המתלון סיפר שקיבל מכה בבית הספר ושהוכה ישירות במרפק ימין. עוד תיאר כי בבדיקה שבוצעה במתלון נראתה נפיחות בחלק החיצוני (ליטרלי) של המרפק עם טווח תנועה מלא ועם כאבים בהנעה (עמודים 6-64), שרטוט שמראה בדיוק את מקום המכה והנפיחות הוצג וסומן כנ/1. סיכום בירור שנערך ביום 3/05/11 הוצג וסומן כ-ת/3.

ד"ר גרוס הבהיר כי נעשה שימוש בסד גבס מאחר שאצל ילדים קשה לאבחן אם מדובר בשבר אם לאו, ועל כן וליתר בטחון על אף שלא נצפה שבר ניתן למתלון סד גבס (עמוד 67). עוד העיד כי אם על פי עדות המתלון המכה ניתנה לו בחלקו האחורי של המרפק, הרי שהדבר לא יוכל לגרום לנפיחות בחלקו החיצוני של המרפק כפי שהודגם בנ/1 (עמוד 68 שורות 25-29). עוד הוא מצוין, כי חבישה אלסטית לא נכונה וחזקה יכולה לגרום להתנפחות באזור החבוש (עמוד 70 שורות 30-32, עמוד 71 שורה 1).

עדות סאלח יוסף

מר סלאח יוסף הוא חוקר הילדים שגבה את עדות המתלון ביום 4/05/11 וכן גבה עדות מ-מ' (להלן: **מר סאלח**). סלאח העיד כי חקר את המתלון ביום 4/05/11 כאשר המתלון הגיע עם יד חבושה. המתלון שידר בטחון עצמי. (עמוד 306, שורות 23-26). באשר לקטין הנוסף, מ', העיד כי הוא הגיע לחקירה עם אביו, הם התעכבו והוא התרשם מהסתייגות מסוימת מצד האבא (עמוד 307 שורות 1-4).

לעניין חוסר ההתאמה בין שתי העדויות שהוא גבה בין המתלון לבין מ' סבר החוקר כי שני העדים מהימנים וההבדלים בגרסאות הינם מינוריים (עמוד 335, שורות 11-12).

מר סאלח אישר כי הודגמה בפניו סיטואציה בה הנאשמת הכתה את המתלון באמצעות צינור ביד שמאל ולאחר מכן ביד ימין. גרסה שהיא שונה מיתר הגרסאות (עמוד 349, שורות 25-32).

מאוחר שהקטינים העידו בעצמם, הרי שהמשקל העיקרי יינתן לעדויות הקטינים ולא לעדות חוקר הילדים, וען כן לא מצאתי לנכון לפרט עוד בנוגע לעדותו.

עדות הנאשמת

הנאשמת בת 51, נשואה ואם לילד ועובדת כמורה 18 שנים. הנאשמת העידה כי המתלון היה תלמיד חלש ואף השתתף בפרוייקט לקידום תלמידים חלשים. הוא הסתובב הרבה בכיתה והפריע לשיעורים, הגיע ללא ספרים וללא מחברות ולא היה מכין את שיעורי הבית (עמוד 395).

באשר לאירוע, הנאשמת תיארה כי בכניסתה לכיתה הבחינה שהמתלון החליף את מקומו וביקשה ממנו לחזור למקום ישיבתו. לאחר שהחלה ללמד, המתלון קם ממקומו והלך לדבר עם תלמיד אחר. כאשר שאלה אותו לפרש מעשיו, הוא השיב לה, כי הוא צריך עפרון. לאחר מכן, המתלון שוב קם והלך לדבר עם תלמיד אחר והיא הזהירה אותו שעליו להתרכז בשיעור. לאחר זמן קצר המתלון החל לשרוק אך הכחיש כי הוא זה ששרק. המתלון המשיך והפריע בכיתה והיא הפסיקה שוב בשיעור. לדבריה היא עברה בסבב בין התלמידים. כאשר התקרבה לשולחן של המתלון הוא עזב את השולחן שלו וצעק "יד שלי יד שלי". בהמשך המתלון חזר למקומו והתלון שידו כואבת, על אף שלא נראו שום סימנים. לדבריה היא עצמה לקחה את המתלון לניזאר והסבירה שהמתלון עשה תנועה מהירה ולאחריה התלון על כאב. בהמשך אמר המתלון לניזאר שהנאשמת הרביצה לו והיא בתגובה אמרה שהדברים אינם נכונים. (עמוד 399-400).

בהודעתה במשטרה, ת/4, תיארה הנאשמת את האירוע באופן דומה.

הנאשמת הציגה בבית המשפט צינור הדומה, לטענתה, לצינור המדובר. (עמוד 404, שורות 21-32). לדבריה הצינור נועד להצבעה ולעיתים משמש לדפיקה על השולחן עדי לגרום לתלמידים לריכוז. לדברי הנאשמת השימוש בצינור נפוץ בבית הספר, את הצינור הם מביאים מחדר המורים וכך עוברים איתו מכיתה לכיתה. (עמוד 406, שורות 1-22).

הנאשמת תיארה תוך כדי בכי כי הייתה עצורה למשך הלילה, כן ציינה כי בזמן שהורחקה מבית הספר היא ואחיה הגיעו לבית הספר, שם נפגשו עם בני משפחת המתלון והללו התנצלו בפניה ושתו קפה (עמוד 408, שורות 11-20).

הנאשמת ציינה כי לאחר השיעור שהיא הלכה ללמד ולאחר שהמתלון חזר מקופת החולים עם ניזאר, היא שאלה את המחנכת מה שלומו, וזו האחרונה ענתה לי כי הכל בסדר, הוא כבר בכיתה והרופא אמר לו שאין לו שום דבר. (עמוד 426, שורות 6-20).

סיכום ומסקנות

כפי שפירטתי לעיל, עדי הראיה היחידים לאירוע הם המתלון וחברו מ'. בחקירתם על ידי חוקר הילדים ובעדותם בבית המשפט מסרו שני העדים שלל גירסאות, השונות זו מזו בפרטים מהותיים כגון מספר המכות שהיו, מקומן על גוף המתלון, הדרך שבה הותקף המתלון - במכה ישירה או על ידי זריקת הצינור, ועוד. מדובר בשינויים מהותיים ביותר, באירוע שניתן לצפות מכל אדם, גם מקטין, לזכור את פרטיו העיקריים והמהותיים ביותר, בנסיבות אלו לא ניתן לקבל את עדויות הקטינים כמהימנות.

העד שראה את המתלון בסמוך לאחר האירוע ושמע לראשונה את גירסתו וגרסת הנאשמת הוא המורה ניזאר. גם לעדות זו מעוררת ספקות שונים. המתלון עצמו טען בעדותו בפני חוקר הילדים כי ניזאר חבש את ידו במטרה להפחיד את המורה (הנאשמת) ולגרום לה להאמין שפגעה במתלון פגיעה קשה. כך שגם עדות זו אינה מבססת הרשעה.

יתר העדים בתיק לא היו עדי הראיה לאירוע עצמו.

לאור כל האמור החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה.

בשולי הדברים אעיר כי הפרקטיקה שתוארה על ידי הנאשמת, שבה נוהגים המורים בבית הספר להיכנס לכיתות כשבידיהם צינורות גומי או פלסטיק, אינה נראית ראויה. גם אם כטענת הנאשמת הצינורות משמשים להצבעה ולדפיקה על השולחן בלבד, אני מסופקת אם ראוי לעשות בהם שימוש.

ניתנה היום, כ"ד סיוון תשע"ד , 22 יוני 2014, במעמד הצדדים